

Брати навіки

ЛаНей Х. Полтер
(Грунтується на реальних подіях)

Ця історія сталася в Зімбабве.

“Люблю на храм дивитись, Колись туди піду”,* — співав Раян.

“Сьогодні піду туди!” — сказав старший брат Раяна, Рой.

Мама склала одяг і поклала у дорожню валізу. “Ми вирушаємо сьогодні, але нам знадобиться два дні, щоб дістатися храму в Південно-Африканській Республіці”, — сказала вона.

Раян і його сім'я довго чекали можливості поїхати до храму. І нарешті цей час настав! Вони поїдуть у подорож на цілий тиждень.

“Мамо, розкажи нам знову про Тавананайша”, — попросив Рой.

Мама усміхнулася хлопчикам. “Тавананайша — ваш старший брат. Він помер, коли йому був лише рік. Але він залишається вашим братом так само, як Тафадзва і Татенда. Ми з татом любимо всіх п'ятеро наших синів”.

Раян усміхнувся, коли думав про Тавананайшу. Було приємно знати, що їхні батьки люблять їх усіх.

“Ось чому ми їдемо до храму, — сказала мама, — щоб бути запечатаними всією сім'єю навіки!” Вона застігнула дорожню валізу. “А тепер беремо свої речі. І вирушаємо до храму!”

Рой допоміг Раяну винести їхню валізу на вулицю. Тато приєднався до них, несучи коробку з їжею, яку мама приготувала для подорожі. Тафадзва і Татенда також несли свої сумки. Невдовзі вся сім'я вирушила до церкви. Там на них чекав автобус, щоб повезти до храму.

Раян заліз в автобус і сів поруч з Роєм. Ще три сім'ї з їхнього приходу також завантажилися в автобус. Коли всі зайняли свої місця, автобус вирушив у довгу поїздку до храму.

Раян і Рой виглядали у вікно. Був сезон дощів, тож усе виглядало зеленим і прекрасним. Вони проїжджали полями і придорожніми зупинками, де люди продавали помідори, банани і картоплю. А ще на дорозі вони бачили мавп! Раян думав-гадав про те, які інші тварини можуть ховатися у високій траві і на деревах.

Невдовзі день перетворився на ніч, а автобус прямував далі. Поїздка була довгою, але Раян

і Рой не скаржилися. Раян заснув з думкою: *Ми їдемо до храму!*

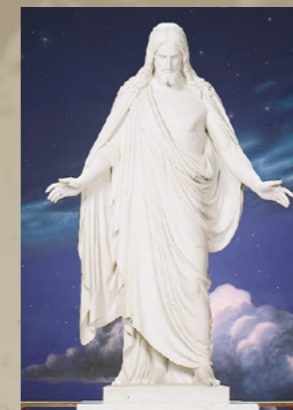
Коли вони дісталися міста, всі в автобусі виглядали у вікна. Хто першим побачить храм?

“Ось він!” — сказав Рой.

Нарешті настав час увійти до храму! “Ми в храмі!” — Рой прошепотів Раяну, коли вони зайшли всередину. Вони перевдягнулися у білий одяг. Потім хлопці якийсь час сиділи в кімнаті для очікування разом з іншими дітьми.

Невдовзі привітний храмовий працівник прийшов за дітьми, щоб вони приєдналися до своїх батьків. Вони увійшли в кімнату з м'яким столом в центрі, навколо якого люди ставали на коліна. Цей стіл називався олтарем.

“Ласкаво просимо до кімнати запечаткування! — сказав працівник, який стояв спереду кімнати. — Сьогодні я застосую священство, щоб запечатати кожну сім'ю разом навіки”.

Раян і Рой спостерігали за запечатуванням трьох інших сімей. Потім настала їхня черга.

Раян і його брати стали на коліна разом з батьками біля олтаря. Запечатувач запросив одного з їхніх друзів представляти Тавананайшу. Рой подивився на маму й тата, поклавши свої руки на їхні. Він побачив, як по щоках мами котяться сльози, але вона щиро усміхалася.

Після запечатування Раян обійняв маму. “Ви виглядаєте, як ангели”, — прошепотіла вона своїм синам.

“Здається, що з нами присутній ангел, — прошепотів Рой у відповідь. Я відчуваю щось особливе”.

“Я також”, — сказав тато. Як дивовижно бути в храмі зі своєю вічною сім'єю! ●

ІЛЮСТРАЦІЯ РЕЙЧЕЛ ГОРМАН-БЕЙЛС

* Збірник дитячих пісень, с. 99.

Завдяки священству
ми можемо
бути з нашими
сім'ями навічно!